

шепва, което не може да се разбере? — Защо пътя, който се белей, като простряно платно, всред поженати нивя, я блазни със своя завой?“

Тя питаше ноща,

Ала ноща ставаше по мжлчелива и загадочна; и вместо ответ Рада чуваше заглжхваще ехо на тревожен глас.

Рада спираше; вслушваше се; гжрдите ѝ са вжлнуваха и проджлжаваше да пита:

„Защо тоя тих ветрец напоен с уханието на хиляди поженати класове, наситен с влага на морето, разхладен в пазвите на сенчасти планини, гали гжрдите тжй нежно, нежно, че ѝ се струваше някой я милва, милва и нашепва сладки, невнятни думи“

Рада млжкна вслушана и не чула ответ — проджлжи песен. Песента ѝ питаше:

„Защо, защо е тжй тжжно, тжжно наоколо, а пжк ѝ е пак тжй сладко от мжка. Тжй е сладка тжзи мжка, че цяла нощ би пяла: небето би гледала и тжгувала би години“,

Кавала я пресече. Той отвржщаше:

„Защото аз сжм тук. Защото аз те слушам. Там на стубеля аз нищо немога да ти кажа, защото устните ми пресжхват, защото нещо ме заджхва. Ала сега, сега, когато сме тжй далеч, аз имам сили да ти кажа. Аз те любя Радо, любя те и умирам за тебе, ...“

Разбрала ответа на своите вжпроси — Рада изгуби сили. подкосиха ѝ се колене и тя се отпусна заджхана от сжлзи.

Защо плачеше — тя не знаеше.

Не знаеше ала чувствуваше, че нещо светло и галйовно се мержее пред погледа ѝ, че някаква топлина я обхваща.

Ноща дочула сжкровени купнежи на двамата влюбени издигна разведрено чело, озарено от пжрвите лжчи на ранобудна зорница и майченски погали челата на Рада и Добриян, нашепквайки им сладката песен на морен сжн от любов.

VII

Равното зогорско поле се осени от кржстци и купни, макар че още половината нивя не беха поженати. Тая година Бог бе щеджр за загорци. Исмаил бег виждайки плодо-